

רע"פ 7276/13 - ישראל פינטו ואח' נ' מדינת ישראל

רע"פ 7276/13 - ישראל פינטו ואח' נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 7276/13

1. ישראל פינטו

2. מיכאל פינטו

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[12.11.2013]

כבוד השופט ח' מלצר

בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, על החלטת בית המשפט

המחוזי בירושלים מתאריך 24.10.2013 בתיק עמ"י 051803-10-13

בשם המבקש 1 - עו"ד דוד ברהום

בשם המבקש 2 - עו"ד ארז בר-צבי

בשם המשיבה - עו"ד סיון רוסו

החלטה

- לפני בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט), על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר י' נועם), בתיק עמ"י 51803-10-13, מתאריך 24.10.2013. בהחלטה האמורה נדחה ערעורם של המבקשים על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' גדעוני), במסגרת תיק מ"י 41799-10-13, מתאריך 23.10.2013, אשר קיבל את בקשת המשיבה והתיר לפרסם את שמותיהם ואת פרטיהם המזהים של המבקשים (ושל אדם נוסף - יהודה קרייטמן (להלן: קרייטמן)), בקשר למעורבותם, לכאורה, במעשי מרמה וזיוף שכוונו כנגד מוסדות ציבור - מושאי החקירה הפלילית שהתנהלה נגדם. עתה אביא את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.
- המבקשים (וקרייטמן) נעצרו בתאריך 3.10.2013, לאחר חקירה סמויה ממושכת, בחשד לביצוע שורה ארוכה של עבירות מרמה שונות. בדיון הראשון להארכת מעצרו, שנערך בתאריך 4.10.2013 בפני כב' השופט ד"ר א' גורדון, ביקשו הצדדים במשותף להטיל צו איסור פרסום גורף על מכלול פרטי הפרשה, לרבות שמותיהם של החשודים - ובקשתם התקבלה.

3. מעצרו של השלושה הוארך מעת לעת. בתאריך 23.10.2013, במהלך דיון בהארכת מעצר חמישית, שהתבקשה לאחר שהוגשה הצהרת תובע מכוח סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, בדבר כוונה להגיש כתב אישום כנגד המבקש 1 כאן (וכנגד קרייטמן), ביקשה המשיבה לבטל את צו איסור הפרסום שניתן על פרטי הפרשה, משלא היה עוד חשש לשיבוש החקירה. המבקשים, מצדם, הסכימו כי פרטי הפרשה יפורסמו, אך התנגדו לפרסום שמותיהם ופרטיהם המזהים. כן הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה שלפיה המבקש 2 ישוחרר לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית מלא".
4. בית משפט השלום הנכבד קבע בהחלטתו מתאריך 24.10.2013 כי קיימות עילות למעצרו של המבקש 1 ושל קרייטמן עד להגשת כתב אישום נגדם. כן קיבל בית משפט השלום הנכבד את בקשת המשיבה והתיר את פרסום פרטי הפרשה, ללא סייגים, אך עיכב את ביצוע החלטתו לצורך הגשת ערעור. בהחלטתו ציין בית משפט השלום הנכבד כי למבקשים מיוחסים חשדות בקשר עם ביצועם של מעשי מרמה רחבי היקף, שנעשו לאורך זמן כלפי גופים ומוסדות ציבור, ובכללם: המוסד לביטוח לאומי, צה"ל, בנקים, חברות ביטוח, ורשם החברות, וזאת באמצעות זיוף מסמכים ומתן שלמונים לאנשי מקצוע. עוד קבע בית משפט השלום הנכבד כי במצב דברים זה האינטרס הציבורי בפרסום פרטי הפרשה, כמו-גם בפרסום שמות המעורבים בה, הוא בעל משקל רב. זאת, בין השאר בשים לב לנסיבות העניין ולריבוי המקרים מושא הפרשה, שכן פרסום הפרטים עשוי לסייע בקידום החקירה ובחשיפתם של מקרים נוספים. בנוסף קבע בית משפט השלום הנכבד, כי המבקשים לא העלו כל טענה ממשית לגבי נזק שייגרם למי מהם, בעקבות פרסום שמותיהם כחשודים בפרשה, אשר חורג מסוג הנזקים הנלווים באופן טבעי לפרסום שמו של חשוד.
5. בערעור שהגישו המבקשים על ההחלטה האמורה - לבית המשפט המחוזי, נטען כי "הנזק האינהרנטי שבפרסום שמותיהם בפרשה הנו נזק כבד, שאין צורך להוכיח את עוצמתו", וזאת "לאור העובדה שהם עדין בחזקת חפים מפשע וטרם הוגש כנגדם כתב-אישום". בית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים דחה את הערעור לאחר שקבע כך: "בענייננו, לא הצביעו העוררים [המבקשים כאן - ח"מ] על כל "נזק חמור", כמשמעו בפסיקת בית-המשפט העליון בסוגיה הנדונה, שעלול להיגרם למי מהם כתוצאה מפרסום שמותיהם, מעבר לנזקים הנלווים דרך קבע לפרסום שמו של חשוד; ומשכך צדק בית-משפט קמא בהחלטתו, כי יש להעדיף בענייננו את עיקרון פומביות הדיון ולהסיר את צו איסור הפרסום, לרבות את שמות העוררים [המבקשים כאן - ח"מ]".
- יחד עם זאת הורה בית המשפט המחוזי הנכבד על עיכוב ביצוע החלטתו האמורה, עד לתאריך 25.10.2013 בשעה 10:00, לצורך הגשת הבקשה שלפני, והוסיף וקבע כי באם תוגש הבקשה במועד שנקבע, יעוכב ביצוע ההחלטה עד להחלטת בית משפט זה בבקשה.

6. המבקשים הגישו את הבקשה שלפני במועד שנקבע בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, ובהתאם לה - עוכב ביצוע ההחלטה המתירה את פרסום שמותיהם של המבקשים עד להכרעה בבקשה זו. לטענת המבקשים, ענינם "נמנה על אותם מקרים חריגים בהם האינטרס לאסור את פרסום שמותיהם וכל פרט מזהה אחר שלהם (במובדל מפרטי הפרשה עצמה) - גובר על האינטרס הציבורי שבפרסום כאמור". לגישתם, יישום הקריטריונים והשיקולים שנקבעו בהלכות הפסוקות הדנות בסוגיה ובהן: ע"פ 8225/12 פלז (קטינה) נ' פלז (24.2.2013) (להלן: ענין פלז) מחייב את המסקנה כי עלול להיגרם להם "נזק חמור" עקב פרסום שמותיהם, וזאת בהינתן העובדות הבאות (שנטענו בבקשה מבלי שצורף לה תצהיר לאימותן): "העובדה שמשלח ידם כרוך בעבודה עם אנשים (המבקש 1 מחזיק ישיבה בירושלים), היותם בעלי משפחות עם ילדים קטנים שהפרסום עלול לפגוע בהם, וללא עבר פלילי רלוונטי, ומבלי שיוגש עדיין כתב אישום ובהיותם משתייכים לקהילה סגורה יחסית". גם העובדה שפרטי הפרשה כבר פורסמו - מטה את הכף, לטענת המבקשים, כנגד פרסום שמותיהם, מאחר שהאינטרס הציבורי בא לסיפוקו, לגישתם, בעצם פרסום פרטי הפרשה.
7. המשיבה הגיבה לבקשה בהתאם להחלטת מתאריך 27.10.2013 ולאורכה שניתנה לה, על פי בקשתה. המשיבה מתנגדת לבקשה הן מהטעם שהבקשה איננה מעלה שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" והן לגופו של ענין, מהנימוקים שפורטו בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. בנוסף מציינת המשיבה כי למבקשים עבר פלילי ולחובת המבקש 2 עומדת הרשעה בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, ונסיבות אלה מפחיתות עוד יותר את הטענה בדבר התהוותו של "נזק חמור" כתוצאה מפרסום שמותיהם של המבקשים כחשודים בביצוען של עבירות פליליות נוספות. לצד האמור מוסיפה המשיבה ומציינת בתגובתה כי בתאריך 27.10.2013 הוגש כנגד המבקש 1 וכנגד קרייטמן כתב אישום, המייחס להם שורה של מעשי מרמה וזיוף, שבוצעו כלפי הביטוח הלאומי ורשויות הצבא, באשר למצב רפואי של אזרחים שונים, אשר הגישו למוסדות האמורים תביעות לשם קבלת קצבאות נכות ופטורים משירות צבאי, כל זאת בתמורה לתשלום שקיבלו המבקש 1 וקרייטמן מאותם תובעים. כן מציינת המשיבה בתגובתה כי הוחלט על הגשת כתב אישום גם כנגד המבקש 2, בכפוף לשימוע שיערך בתאריך 13.11.2013. בנסיבות אלה, לגישת המשיבה, משתנה נקודת האיזון לעבר התרת הפרסום, וזאת, בין היתר, נוכח הוראת ספת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, שלפיה עם הגשת כתב אישום כנגד חשוד שבית המשפט הורה על איסור פרסום שמו, פוקע צו איסור הפרסום, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת.
- דיון והכרעה
8. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה ובחומר שצורף לה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, מאחר שלא מתעוררת בה שאלה משפטית, או ציבורית בעלת חשיבות עקרונית כללית, החורגת מענינם של הצדדים הישירים להליך ואשר יש בה כדי להצדיק הענקת רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3), 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)).

כל עניינה של הבקשה הוא בשאלת יישומו של הדין החל בסוגיות של איסור והתרת פרסום שמותיהם של חשודים, על עניינם של המבקשים בנסיבותיה של הפרשה הנדונה. מקרים מהסוג האמור אינם מצדיקים, ככלל, מתן רשות ערעור לדין "בגלגול שלישי", אפילו אם נפלה בקרב הערכאות הקודמות שדנו בעניין טעות ביישום הדין (ראו והשוו: בר"מ 9016/11 הועדה המקומית לתכנון ולבניה הוד השרון נ' וינשטיין (14.7.2013)) - קל וחומר כאשר לא נפל בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות פגם כלשהו, כבענייננו.

שתי הערכאות הקודמות שדנו בבקשת המשיבה להתיר את פרסום שמותיהם של המבקשים (בשלב מתקדם בחקירה), קבעו כי המבקשים לא הצביעו על קיומו של "נזק חמור", במשמעות סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט והפסיקה שפרשה אותו, אשר עלול להיגרם להם אם יפורסמו שמותיהם בהקשר לפרשה הנדונה. די היה בכך כדי להתיר את פרסום שמותיהם, אף מבלי להידרש לשאלה אם הצורך במניעתו של הנזק העלול להיגרם להם (שלא הוכח ברמה הנדרשת) - גובר על העניין הציבורי בפרסום שמותיהם. אבהיר עוד את הדברים מיד בסמוך.

9. עקרון פומביות הדין, המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט, נחשב כ"אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שבסיוד שיטת המשפט שלנו" (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 450, 444 (להלן: עניין וילנר)). יש שיאמרו, כי מדובר בעיקרון-על "שאינו נופל בחשיבותו מעקרונות כבוד האדם וזכותו לשמו הטוב" (דו"ח הוועדה לבחינת ההסדרים בעניין פרסומים מחקירות המשטרה וגופי חקירה סטטוטוריים אחרים, 32 (להלן: דו"ח ועדת וינוגרד)). פרסום שמותיהם והפרטים המזהים של אלו, אשר נוטלים חלק בדין השיפוטי הוא פועל יוצא של עיקרון פומביות הדין (ראו, למשל: בש"פ 8698/05 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(3) 168 (2005) (להלן: עניין אזולאי); בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (18.7.2005)). לציבור יש עניין לדעת על תופעות עברייניות ועל האמצעים הננקטים לגילוי עבריינים ולהעמדתם לדין (דו"ח ועדת וינוגרד, 4). מעמדו החוקתי של עיקרון פומביות הדין משמיע לנו, כי על דרך הכלל, ינוהל ההליך המשפטי בפומבי, וכפועל יוצא, שמותיהם של הנוטלים בו חלק - יפורסמו (ע"פ 8755/07 פלוני נ' מדינת ישראל (7.11.2007); בש"פ 2794/00 אלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 369, 363 (2000); בש"פ 2884/06 בן דב נ' מדינת ישראל (30.5.2006); עניין פלונית)).

10. החריג לעקרון פומביות הדין, הנוגע לפרסום שמות חשודים, קבוע בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, המורה כך: "בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום או פרט אחר מפרטי החקירה, אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבור כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום; הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת".

סעיף זה מקנה לבית המשפט שיקול דעת לאסור פרסום שמו של מי שנפתחה כנגדו חקירה פלילית (או כל פרט אחר שיש בו כדי לזהותו) - כאשר לא חלה בעניינו הוראת איסור פרסום מנדטורית אחרת (למשל: הוראת סעיף 24(ו1) לחוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960) - בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון דורש מהחשוד לשכנע כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" כתוצאה מן הפרסום;

והתנאי השני דורש מהחשוד לשכנע כי ראוי להעדיף את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לו, על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו (ראו: עניין פלונית בפיסקה 12). מאחר שמדובר בתנאים מצטברים, הנדרשים לצורך החלתו של חריג לעקרון פומביות הדיון, ולנוכח ההלכה שלפיה את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצמצום, ולעולם תיטה הכף לעבר פומביות הדיון (ראו למשל: עניין וילנר, 451; ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 341, 318 (להלן: עניין מרום); בש"פ 4814/05 ביטאר נ' מדינת ישראל (26.7.2005)) - הרי שדי בכך שלא עלה בידי החשוד לשכנע כי מתקיים בעניינו אחד מהתנאים האמורים, כדי שבית המשפט יימנע מלאסור את פרסום שמו של החשוד, מכוח הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט (ראו גם: בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658 (2004), בפיסקה 22 (להלן: עניין תורג'מן)).

ודוק: אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באם יותר הפרסום - ונטל זה הוא משמעותי וכבד (ראו: עניין תורג'מן, בפיסקה 12; בש"פ 4231/07 גורליק נ' מדינת ישראל - משטרת נהריה (20.5.2007)). כדי שבית המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכלל פומביות הדיון, על החשוד להראות, איפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירתו שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי.

11. המבקשים לא עמדו בנטל משמעותי זה. המבקשים לא הצביעו על נסיבות אישיות, או משפחתיות מיוחדות שיש בהן כדי להצדיק את החלת החריג לכלל פומביות הדיון ולהטות את הכף לעבר איסור פרסום שמותיהם. טענותיהם (העובדתיות) של המבקשים באשר לנזקים העלולים להיגרם להם, לכאורה, בעקבות פרסום שמותיהם בקשר עם הפרשה הנדונה (שלא נתמכו בתצהיר, כמתבקש בנסיבות העניין - ראו והשוו: החלטת חברי, השופט צ' זילברטל, ב-בר"ע ירושלים) 833/03 קניגהם נ' הפטריארכיה הלטינית (2.3.2004), בפיסקה 10) - אין בהן כדי לבסס "נזק חמור", אשר חורג מהפגיעה הנלווית, דרך כלל, לפרסום שמותיהם של חשודים בפלילים. לא די בכך שמשלח-ידו של המבקש 1 כרוך בעבודה עם אנשים, או בהיות המבקשים משתייכים לקהילה סגורה יחסית, או בהיותם בעלי משפחות - כדי לייחד את עניינם מעניינם של חשודים אחרים בפלילים (ראו והשוו: עניין תורג'מן; עניין גורליק; בש"פ 1071/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2010)). לכך מתווסף הנתון העולה מתגובת המשיבה, שלפיו למבקשים יש עבר פלילי - ובמצב דברים זה פוחתת, ממילא, הפגיעה שעלולה להיגרם להם בעקבות קשירת שמם בביצוע עבירות פליליות נוספות. יפים לעניין זה דבריו של השופט ח' ה' כהן (בספרו המשפט, תשנ"ב):

"זכותו של כל אדם לשמו הטוב נתונה, במידה רבה, לשמירה ולביצוע בידי עצמו: אין הוא יכול להלין אלא על עצמו בלבד אם מעשיו או מחדליו מביאים להכתמת שמו, אם על-ידי פומביות הדיון השיפוטי נגדו ואם בדרך אחרת" (שם, בעמ' 371; וראו גם: בש"פ 2794/00 אלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 363; בש"פ 5153/04 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.2004)).

12. יתרה מכך - המבקשים חשודים בביצוען של עבירות מרמה רחבות היקף כלפי גופים ציבוריים ומוסדות ציבור. נוכח אופיין של העבירות המיוחסות להם והיקפן - נראה כי יש ממש בטענת המשיבה, שלפיה פרסום שמותיהם של המבקשים עשוי להביא לחשיפתם של מעשים פליליים נוספים שבהם היו המבקשים מעורבים, ואינטרס זה הוא אחד מני רבים העומד ביסוד עקרון פומביות הדיון. במצב דברים זה קיים עניין ציבורי מיוחד בפרסום שמותיהם של המבקשים - הגובר על האינטרס של מניעת הפגיעה העלולה להיגרם למבקשים (אשר חומרתה ומידת ההיתכנות לגרימתה - לא הוכחו) באם יפורסמו שמותיהם בקשר לפרשה הנדונה. ודוק: האינטרס הציבורי בחשיפת עבירות פליליות ובגילוי האמת, הוא אינטרס מן המעלה הראשונה, אשר איננו פג עם סיום החקירה (ראו והשוו: בש"פ 197/12 חדד נ' מדינת ישראל (16.2.2012)). גם העובדה שפרטי הפרשה (לרבות שמו אחד החשודים - קרייטמן) כבר פורסמו ברבים - מטה, בנסיבות, את הכף דווקא לעבר התרת פרסום שמותיהם של המבקשים, ולא לעבר מניעתו (ראו: עניין פלונית, בפסקה 12; עניין תורג'מן בפסקה 16).
13. לכל האמור לעיל - יש להוסיף את העובדה שכנגד המבקש 1 (וכנגד קרייטמן) הוגש זה מכבר כתב אישום, וכנגד המבקש 2 צפוי להיות מוגש כתב אישום, בכפוף לשימוע. בנסיבות אלה - מתגבר עוד יותר האינטרס הציבורי (הפרטיקולארי) בפרסום שמותיהם של המבקשים (ראו: עניין תורג'מן, בפסקה 16). עניין אחרון זה זכה לעיגון מפורש בהוראת הסיפא לסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, שלפיה: "הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת". הוראה זו, שהוספה במסגרת חוק בתי המשפט (תיקון מס' 69), התשע"ב-2012, משמיעה לנו כי משהוגש כתב אישום - משתנה נקודת האיזון בין הערכים המונחים על כפות המאזניים. בהתאם להוראה זו, גם אם בשלב החקירה הורה בית המשפט על פרסום שמו של חשוד, הרי שמעת שהוגש נגדו כתב אישום, ברירת המחדל היא שצו איסור הפרסום פוקע, ופרסום שמו בקשר לעבירות שלגביהן הוגש נגדו כתב האישום - מותר (אלא אם כן בית המשפט הורה אחרת, וזאת לאחר שהנאשם הראה כי עומדת לו "עילת איסור" בהתאם לאחת, או יותר, מהעילות הקבועות בדיון - כגון: זו הקבועה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט). תוצאה זו מתבקשת לנוכח אופיו של ההליך המשפטי ומעמדו של עקרון פומביות הדיון בשיטתנו המשפטית. עמדה על כך חברתי, השופטת א' חיות, בעניין אזולאי, בציינה:
- "פרסום תוכנו של הליך משפטי ובכלל זה פרטיו המזהים של בעל דין הנוטל בו חלק, איננו בגדר עונש. זהו הכלל והוא כלל גדול במשפטנו כפי שפורט לעיל. מכוחו של כלל זה ניתן לפרסם פרטים בדבר הליכים פליליים כבר בשלב החקירה, כאשר המעורב בהם הינו עדיין בחזקת חשוד, והוא הדין בעת היותו נאשם".
14. אשר על כן - הבקשה נדחית. פרסום שמותיהם של המבקשים בקשר למעורבותם בפרשה מושא החקירה, אשר הובילה להגשת כתב אישום כנגד המבקש 1 (וכנגד קרייטמן) ושבעטייה צפוי להיות מוגש גם כתב אישום כנגד המבקש 2 (בכפוף לשימוע) - מותר (אלא אם כן יורה בית משפט שבפניו תובא בקשה מתאימה, לאחר הגשת כתב אישום כנגד המבקשים, או מי מהם - אחרת).
- ניתנה היום, ט' בכסלו התשע"ד (12.11.2013).